

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26656/2023
09.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из села ..., Град ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јовица Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 270/23 од 08.06.2023. године, у седници одржаној 09.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 270/23 од 08.06.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 270/23 од 08.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 339/22 од 14.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништав споразум о накнади за експроприсано земљиште од 02.12.2011. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врања између тужиоца АА и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за катастарске парцеле ближе наведене у овом ставу изреке у износу од 4.433.184,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2022. године као дана пресуђења до коначне исплате, док је одбијен захтев овог тужиоца за исплату законске затезне камате за период од 18.12.2011. године до 13.11.2022. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је ништав споразум о накнади за експроприсано земљиште од 31.01.2012. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Врања између тужиоца ББ и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ

исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за катастарске парцеле ближе наведене у овом ставу изреке у износу од 47.520,00 динара са законском затезном каматом од 14.11.2022. године као дана пресуђења до коначне исплате, док је одбијен захтев овог тужиоца за исплату законске затезне камате за период од 18.12.2011. године до 13.11.2022. године. Ставом шестим изреке, утврђено је према туженом да је ништав споразум о накнади за експроприсано земљиште од 28.02.2012. године закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинскоправне послове Града Враћа између тужиоца ВВ и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ВВ исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште за катастарске парцеле ближе наведене у овом ставу изреке у износу од 512.980,25 динара са законском затезном каматом од 14.11.2022. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати на име трошкова парничног поступка 821.286,00 динара са законском затезном каматом на износ од 645.750,00 динара почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 270/23 од 08.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, четвртм, шестом, седмом и осмом и у усвајајућем делу става трећег и петог изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном одлуком је утврђење ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и исплата разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, а правноснажним пресудама је утврђено да је тужбени захтев основан. Побијана одлука је донета уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног суда, заснованих на чињеничном стању као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, произлази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари, из којих разлога за оцену дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ.

Тужба у овој правној ствари ради утврђења и накнаде поднета је 06.03.2017. године. Вредност предмета спора у односу на тужиоца АА је 4.433.184,00 динара, за тужиоца ББ 47.520,00 динара и за тужиоца ВВ 512.980,25 динара. Имајући у виду да тужиоци нису јединствени и нужни супарничари у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност предмета спора у односу на сваког од тужилаца понаособ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (1 евро=117,5869 динара), па ревизија није дозвољена у смислу члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**